

Holdning havde hun kendt fra Gaden i mange Aar, og den syntes hende at love saa meget. At hun var en Datter af »Kaffe-Søholm« vidste hun ikke dengang. Nu havde hun længe forstaaet, at Vilhelmine temmelig koldsindigt havde giftet sig med hendes Fætter for at komme ind i en gammel anset Familie og blive Jægermesterinde. Til nogen Fortrolighed imellem dem var det aldrig kommet. Ingen af Familien kendte hende i Grunden. Svigerinden holdt sig for sig selv, tilbragte sine bedste Timer i sit Paaklædningsværelse og forslog iøvrigt Tiden med at ride, ryge Cigaretter og læse Aviser.

»Stakkels John!« — tænkte Jytte. »Med alle sine Latterligheder er han dog for god til den klamme Snog!«

Nogle hæsleg falske Fløjtetoner fik hende til at fare sammen. De kom ud gennem et aabenstaaende Vindu ovre i Hovedfløjen.

»Hvad er dog det? Hvem spiller Fløjte her?«

Fru Vilhelmine kom til at le. En overraskende naturlig Latter.

»Det er Tante. Hun har læst i et af sine Sundhedsblade, at Fløjtespil skal være godt for Fordøjelsen, og nu øver hun sig en halv Time mellem hvert Maaltid. Det er rædsomt at høre paa; men saalænge hun tror, det kan hjælpe hende, er det ikke saa godt at forbyde hende det.«